

N:o 10.

Ank. till Riksd. Kansli d. 7 Mars 1868, kl. 10 f. m.

*Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 6,
i anledning af gjorda anmärkningar emot Utlåtandet N:o
4, om ändring i gällande föreskrifter rörande tiden för
allmänna vägars lagning och grusning.*

I Utlåtandet N:o 4 hade Utskottet föreslagit, att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t, med upphäfvande af Kongl. Brevet den 30 Juni 1818, kungjort genom Kongl. Kammar-kollegii kungörelse den 4 Augusti samma år, måtte förordna som följer:

»Allmänna vägarne lagning och grusning skall verkställas efter den 1 Oktober samt vägsynerna öfver fullbordandet af väglagningen vara verkställda inom den 1 November. Skulle dock genom klimatiska eller andra särskilda förhållanden denna tid för någon del af riket befinnas mindre lämplig, då ege Konungens Befallningshafvande, efter länets landstings hörande, om annan för orten lämplig tid för vägarne allmänna iståndsättande förordna, med iakttagande likväl att sådan allmän väglagning icke må tillåtas på de tider, sommar eller vinter, då under vanliga förhållanden är att påräkna hårda vagnsvägar eller slädföre.

Tillfälliga brister skola dock när helst de uppkomma genast botas.

Uti de om allmänna vägsyner utgående kungörelser skall bestämmas ej mindre dagen och timmen, då den på hvarje ställe tager sin början, än äfven huru stor del af vägen hvarje dag kommer att besigtigas; och skall kungörelsen öfver de vid synen befunna bristerna ovilkorligen uppläsas å andra Söndagen, som i ordningen infaller efter syneförrättningens slut, samt deruti äfven utsättas, att de, hvilka vägar befunnits ogilda, skola inom viss förelagd tid hafva dem lagade, vid äfventyr att i annat fall med den försumlige kommer att förfaras enligt 25 Kap. 11 § Byggningsbalken.»

Emot detta förslag, som blifvit till Utskottet återremitteradt, har blifvit anmärkt: att tiden inom hvilken väglagningsarbetet skall vara verkställt och då vägsynerna i följd deraf böra börjas icke funnes i förslaget bestämd, hvaraf skulle kunna inträffa, att vägsynerna kunde företagas i September men väglagningen i November; att föreskriften att den allmänna väglagningen icke borde tillåtas på de tider, då under vanliga förhållanden vore att påräkna hårda vagnsvägar eller slädföre, vore allt för obestämdt; att då inom vårt land, till följd af dess stora utsträckning, på olika orter rådde högst olika klimatiska förhållanden, enär höst och vår inbröte på helt olika tider i södra, i mellersta och norra Sverige, samt någon bestämd tid, passande för hela riket, således icke kunde utfinnas, viss tid för den allmänna väglagningen icke heller borde i författningen utsättas, utan att det borde öfverlemnas till ortmyndigheterna att bestämma den tid, som för hvarje ort funnes lämpligast.

På grund af de anmärkningar, som sålunda blifvit emot Utskottets förslag framställda, har Utskottet ansett sig böra detsamma frångå och i stället till Kammarens antagande framlägga reservanternes förslag med någon förändring.

Utskottet har nemligen, såsom i Kammaren äfven blifvit anmärkt, ej funnit nödigt att i författningen intaga bestämmelse derom, att de träffade öfverenskomelserna borde gälla för en tid af 5 år i sender, enär ortmyndigheterna, om de ansågo sådan tidsbestämmelse nödig, kunde derom sjelfve besluta; likasom Utskottet trott sig böra i mera bestämda ordalag lemna föreskrift derom, att allmän väglagning ej må ske om sommaren, då vägarne deraf skulle göras tunga. Deremot har Utskottet icke ansett nödigt i författningen intaga någon bestämmelse derom, att nu gällande stadganden komme att förblifva gällande för de särskilda orterna, intill dess efter förordningens utfärdande annan tid för väglagningen varder för orten i behörig ordning bestämd, enär Kongl. Maj:t icke lærer underlåta att, vid författningens utfärdande, derom förordna.

Utskottet får alltså värdsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t, med upphäfvande af Kongl. Brevet den 30 Juni 1818, kungjordt genom Kammar-kollegii kungörelse den 4 Augusti samma år, i nåder förordna, dels att Dess Befallningshafvande böra hvar inom sitt län, efter landstingets hörande, för allmänna vägarne fyllning och grusning samt vägsynernas hållande, med afseende å skiljaktiga förhållanden, bestämma den för länet eller särskilda delar af detsamma lämpligaste tid antingen tidigt om våren eller sent på hösten, så att under sommaren icke annan väglagning, än den som till följd af utskärningar eller andra tillfälliga brister, hvilka genast böra afhjelpas, må vara tillåten, samt dels att uti de om

vägsynerna utgående kungörelser skall bestämmas ej mindre dagen och timmen, då de på hvarje ställe taga sin början, än äfven huru stor del af vägen hvarje dag kommer att besigtigas, samt att de väghållningsskyldige om vid synen befunna brister underrättas genom kungörelser, som ovilkorligen böra uppläsas å andra Söndagen efter syneförrättningens slut, med antydan derjemte att de, hvilkas vägar befunnits ogilda, skola inom viss förelagd tid hafva dem lagade, vid äfventyr, om sådant underlåtes, att med den försumlige kommer att förfaras efter 25 Kap. 11 § Byggningsbalken.

Stockholm den 3 Mars 1868.

På Utskottets vägnar:

E. V. Almquist.

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli d. 9 Mars 1868, kl. 11 f. m.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 7, i anledning af gjorda anmärkningar emot Utlåtandet N:o 7 om ändring af 20 § Jagtstadgan.

I nämnda Utlåtande hade Utskottet föreslagit, att sista mom. 20 § i Kongl. Jagtstadgan den 21 Oktober 1864 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Vill någon erhålla sådan belöning, uppvisar roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman eller vederbörligen examinerad jägeritjensteman, tage hans intyg att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna, och hafve sedan rätt att hos närmaste kronouppbördsman eller Wår Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbara.»